

**DEN HELIGE FADERN BUDSKAP
INFÖR DEN SJÄTTE VÄRLDSDAGEN
FÖR MOR- OCH FARFÖRÄLDRAR OCH DE ÄLDRE 2026**

26 juli 2026

Jag ska inte glömma dig. (*Jes. 49, 15*)

Kära bröder och systrar!

Genom profeten Jesajas ord lovar Herren att han aldrig ska glömma någon av oss. Han försäkrar oss om att han har våra ansikten inristade i sina båda händer (jfr Jes. 49:16) och att hans kärlek är större än en mors kärlek till sitt eget barn (jfr Jes. 49:15). Profeten låter oss ana den nära och djupt gripande dialog där Gud vänder sig till varje människa och till hela sitt folk och säger: "du". Också idag kan vi läsa dessa ord som riktade till var och en av oss, och var och en kan höra orden: "Jag glömmar inte dig." – uttalade just till honom eller henne.

Detta är ord som fyller oss med tröst och tillförsikt. De utgör ett svar på den ångestfyllda känsla som skakar människans hjärta: "Herren har övergett mig, Herren har glömt mig" (Jes. 49:14). Hur ofta föds inte bönen i den heliga Skrift, särskilt i Psaltaren, ur människans vilsenhet, när hon upplever att hennes liv inte angår någon och att hon har blivit bortglömd! Den smärtsamma känslan av att vara bortglömd delas tyvärr av många människor, och bland dem inte minst många äldre.

Guds kärlek, som aldrig glömmar någon, blir däremot en handling av rättvisa och ett svar på den anonymitet där människoliv alltför ofta försvinner utan att lämna några spår. Särskilt många äldres liv tycks höljas i en slöja som suddar ut deras ansiktsdrag och låter dem falla i glömska. Så sker i hem där ensamheten råder, men också på vårdinrättningar, där varje människas unika identitet riskerar att reduceras till ett säng nummer eller en diagnos.

Firandet av Världsdagen för mor- och farföräldrar och äldre är ett tillfälle att på nytt upptäcka att kyrkan är kallad att vara en moder för alla och att vi i varje skede av livet kan upptäcka oss själva som Guds söner och döttrar. Må denna dag bli en uppmuntran för alla – särskilt de unga – att återuppta den vackra vanan att besöka sina mor- och farföräldrar, äldre familjemedlemmar och också dem som ingen besöker. För dem, tillsammans med detta budskap och er närvaro, påvens närhet och omsorg. Låt profetens ord: "Jag glömmar inte dig." få ta gestalt i ett ömt och varmt möte.

"I en tid som präglas av allt högre tempo och splittring behöver människokroppen fortfarande den omsorg och det erkännande som förmedlas genom händer som kan visa ömhet, uppmärksamma sinnen och goda ord. Den digitala kulturen mångfaldigar kontakterna och öppnar nya möjligheter till möten, men människans hjärta bär fortfarande på ett omistligt behov av närhet." (*Enc. Magnifica humanitas*, 239)

Kyrkan känner sina äldsta söners och döttrars lidande. Hon vet väl att de alltför ofta betraktas med fördomar och ses som en börda. Hon är medveten om att en ekonomi som styrs av vinstintressen försvagar familjebanden. Hon vet att många äldre blir kvar ensamma därför att

deras barn tvingas migrera eller, i vissa fall, strida i krig. Av alla dessa skäl förkunnar kyrkan med glädje Herrens löfte: "Jag glömmmer inte dig!"

Det är en stor glädje att i varje skede av livet – och särskilt när man inte längre är ung – få upptäcka, som den salige Johannes Paulus I sade, att vi är föremål för "Guds kärlek som aldrig slocknar. Vi vet att han alltid håller sina ögon öppna över oss, också när natten tycks sänka sig. Han är en far; ja, ännu mer: han är en mor." (Angelus, den 10 september 1978).

Även om denna tanke inte alltid faller oss naturlig, är sanningen den att vi inte upphör att vara söner och döttrar ens på ålderns höst. Därför förblir inbjudan att varje dag återvända till Guds famn ständigt aktuell – till honom vars kärlek är både faderlig och moderlig.

För många människor sker upptäckten av Guds ömhet under livets gång, ibland just under dess sista skede. Allt oftare – till skillnad från tidigare – når människor hög ålder utan att ha haft en verklig erfarenhet av tron. Just därför kan ålderdomen, med de frågor som då gör sig alltmer påträngande, bli en lämplig tid att påbörja eller återuppta det andliga livet.

På denna nya väg kan man upptäcka att Gud, som den helige Augustinus säger, "är en mor, eftersom han värmer, ger mjölk och omsluter" (*Enarrationes in Psalmos*, 26, II, 18). Denna insikt hjälper oss att inte skämmas över den bräcklighet som blir allt tydligare, utan också att förstå att vi alla, alltid, behöver varandra och är beroende av andras uppmärksamhet och omsorg.

Till Gud, som kommer oss nära och som vi lär känna genom hans ömhet, kan vi nu vända oss med en barns förtröstan i bön. Det är aldrig för sent att börja vända sig till honom. Det kan bli en stor gåva för oss alla.

Kära äldre systrar och bröder,

Påve Franciskus talade om er som "ett nytt folk" (Katekes, den 23 februari 2022), eftersom antalet äldre människor i mänsklighetens historia aldrig tidigare har varit så stort. Just därför är det desto viktigare att vi tillsammans med er – detta "nya folk" – reflekterar över vilket vårt uppdrag kan vara när den bräcklighet som följt människan sedan födelsen tycks ta överhand.

Jag vill säga till er: Var inte rädda för er bräcklighet! Just i denna svaghet finns en ny möjlighet som kastar ljus också över livets andra skeden. När bräckligheten tas emot och erkänns "öppnar den hjärtat för ömsesidigt stöd och för åkallan av honom som kan ge det som ingen mänsklig makt kan skänka: en djup försoning mellan människors hjärtan och därmed en sann fred" (Möte med den katolska gemenskapen i Algeriet, Alger, Basilikan Notre-Dame d'Afrique, den 13 april 2026).

På så sätt kan vi leva ålderdomen på ett kristet sätt: som människor som är bräckliga, men samtidigt kallade. Också på ålderns höst kan en man och en kvinna nämligen födas på nytt (jfr Joh 3:4–6) och tillsammans med profeten ropa: "I omvändelse och stillhet ligger er räddning, i stillhet och förtröstan er styrka" (Jes 30:15).

Det är en styrka som kan bli en kallelse att inte söka vägar präglade av högmod och makt för att trygga människors samexistens, utan i stället välja försoningens och den sanna fredens vägar. I denna tid, så smärtsamt märkt av krigets och det sociala våldets härjningar, frågar sig

många vilken värld deras barnbarn kommer att få växa upp i. Mina kära, jag uppmuntrar er att förena er med mig i en uthållig bön om att freden snart ska komma till hela världen.

Kära äldre systrar och bröder,

Tack för att ni varje dag bär mig i era böner, särskilt när ni ber den heliga rosenkransen. Av hela mitt hjärta besvarar jag era böner med min egen förbön och lämnar er denna önskan: Må Herren, som aldrig glömmer oss, ständigt förnya oss i tro, hopp och kärlek!

Vatikanen, den 15 juni 2026.

LEO PP. XIV

[1] Den helige Augustinus, *Enarrationes in Psalmos*, Ps. 26, II, 18.

[2] Franciskus, *Tidens nåd och förbundet mellan livets två skeden*, katekes vid generalaudiensen den 23 februari 2022.